

Podíl dřevostaveb na celkové bytové a občanské výstavbě v roce 2004 je podle příspěvku od Vladimíra Bílka 1,6 %, z toho připadá na rodinné domy 2,6 % a bytové 0,5 %. Celkový podíl dřevostaveb se oproti roku 2003 meziročně zvýšil o 0,2 procentního bodu; oproti roku 2001 pak o 0,6 procentního bodu. Dřevo se zatím bohužel vyhýbá dalším občanským stavbám, jako jsou školy, školky, obchody, úřadovny, a další stavby do čtyř podlaží (současná norma dřevěného stavění do vyšších pater). V okolních srovnatelných zemích je podíl dřevostaveb 15 až 25 %.

Velice efektivní je dřevěná výroba nízkoenergetických a pasivních domů. Tyto domy mají velmi nízkou provozní energii (zejména na vytápění) a nízkou energii, která se spotřebuje na výrobu a dopravu materiálů a vlastní výstavbu, pokud se dřevo nevozí příliš z daleka. Díky nízkým provozním nákladům se investiční náklady vrátí (oproti tradičně zděným stavbám) za deset až 15 let, při započítání „výrobní energie“ ještě dříve - za 5 až 8 let. Dřevěná nosná část staveb přitom musí být doplněna dostatečnou vrstvou tepelné izolace.

Další předností dřevostaveb je ekologická šetrnost - průměrný dům o 100 m² dává až 200 až 25 tis. Kč úspor zejména na již zmíněné výrobní energii ve srovnání se silikátovou variantou (cihelné stěny a betonové stropy). Z jiného pohledu takový dům představuje snížení emisí skleníkového plynu CO₂ cca o 50 t nebo omezení nákladní dopravy nejméně o 2000 tun kilometrů nebo omezení stavebního odpadu cca o 100 t atd.

Ve srovnání s okolním světem brzdí větší výstavbu dřevěných domů přežití české protipožární předpisy. Kvůli nim jednak stále přetrvává mylný dojem o vysoké požární nebezpečnosti dřevostaveb a také kvůli nim hasiči brání této výstavbě. Dřevo sice hoří, ale jeho požární odolnost, což je doba, po kterou konstrukce dokáže odolávat plně rozvinutému ohni (jsouc přitom staticky namáhána tak, jak je tomu ve skutečné stavbě), je mnohem větší, než je tomu např. u betonu nebo oceli.

To, že podíl dřevostaveb je u nás tak nízký, má kořeny v minulosti. Tzv. ohňové dekrety z 18. století u nás zakazovaly výstavbu dřevěných staveb v centrech měst. V 50. a 60. letech minulého století pak pod celostátním heslem úspory dřeva ve výstavbě došlo až k 90 % snížení jeho použití ve stavebnictví. Průlom obou kladeb pro dřevo nastal až v 70. letech, kdy do tehdejší ČSSR byla dovezena z Německa licenční výroba montovaných domů typu OKAL.

Současná úroveň vědění o dřevostavbách je na velmi dobré úrovni. Také úroveň zhotovitelů firem rychle roste a díky konkurenčnímu prostředí, ve kterém působí i výrobci a dodavatelé z tradičních zemí dřevostaveb (zejména z Německa), je srovnatelná s Evropou. Těžiště dalších aktivit při popularizaci dřevostaveb v České republice bude především ve zvýšení informovanosti o výhodách bydlení v dřevostavbách mezi možnými budoucími investory, tj. mezi širokou veřejností.

zdroj: Stavebnictví a interiér